

13 FEBRER 2018, EL BISBE PERE CASALDÀLIGA I PLA, COMPLEIX 90 ANYS

Nosaltres que vàrem tenir la riquesa de compartir quatre dies amb ell, sempre estem disposades a parlar del nostre estimat bisbe. En les nostres vides hi ha hagut un abans i un després de l'estada a l'Araguaia.

A "Paraules i fets de Dones" num. 73, hi apareix aquesta experiència, però certament després de més de tres anys d'aquellencontre, volem reafirmar que la descoberta ha fet pòsit en nosaltres. Tant de bo que aquest record ens permeti, sempre, perseverar en el que ens va suggerir conèixer personalment l'estimat Pere.

Ens agradaria molt saber exposar el que vam descobrir. Intentarem desgranar alguns dels fets de la vida del bisbe, per ajudar a conèixer-lo una mica més.

El seu amic Parkinson. Una persona plenament afectada per aquesta malaltia que condiona tota la seva vida. La dificultat en la parla; ell tan acostumat a conversar amb tothom. Una mobilitat del seu cos totalment afectada. I mai, mai li vam escoltar una paraula de queixa, ans al contrari, és una persona amb un gran sentit de l'humor. Qui de nosaltres anomenaria una malaltia d'aquestes característiques com "un amic"?

Ell diu: "*Viure és conviure*". Això és el que fa amb el seu amic Parkinson.

L'atenció que dedica a tothom. Compartir una estona, o per exemple dinar amb ell, vol dir que s'interessa per a cadascuna de les persones que hi participen. Està pendent en tot moment de si has menjat prou, si t'agrada... Pregunta, dialoga, comparteix. No hi ha detall per insignificant que sigui que se li escapi a la seva observació.

Diu: "*Allò que em fa és el que dono, no pas el que tinc. Com més dono, més tinc, perquè sóc mes. Com més tinc i menys dono, tinc menys, perquè sóc menys.*"

Palau episcopal. El seu "palau" no es distingeix per a res de les cases de l'entorn. La seva voluntat ha estat viure sempre igual que els seus veïns, no disposar de cap privilegi. A casa seva no hi ha cap porta tancada, s'hi pot entrar sempre. Hi va arribar el 30 de juliol de 1968.

Manifesta: "*Voldriem viure la mundialitat de la solidaritat*"

Assabentat que viatjàvem a l'Araguaia per visitar-lo, ens va sorprendre a l'arribada que teníem programats, si ens venia de gust, els

dies d'estança. Va comportar poder gaudir dels llocs més interessants.

Centre Comunitari Tia Irene Aquí vam tafanejar l'arxiu que hi ha en el Centre. Per cert, allà hi vam poder veure fotografies de la visita de la M. Pau i la M. Antònia. Com diu la dita: una imatge val més que mil paraules" ho vam poder constatar en aquesta visita, perquè vam tenir accés a saber per exemple que:

- ✓ Totes les persones que ell ha rebut a casa, fossin caps de govern, responsables dels pobles indígenes, personalitats importants, persones com nosaltres que simplement el volíem saludar, etc. sempre les havia rebut en la mateixa estança.
- ✓ En la seva consagració com a bisbe, el 28 d'octubre de 1971, va utilitzar un rem de fusta com a bàcul i un barret de palla com a mitra.

Hi hauria tant per comentar...

Recordem paraules seves "*La solidaritat ha de ser sempre crítica i autocrítica, i hem d'intentar comprendre la fragilitat dels processos humans*".

Compromís de vida. Aquest compromís el va enfrontar a terratinents, latifundistes, i a la pròpia jerarquia de l'església. Sempre el seu objectiu ha estat i són, els pobres, els exclosos, els silenciats.

Queda molt reflectit en la pel·lícula "*Descalç sobre la terra vermella*". Va preguntar-nos si l'havien vist i va confirmar-nos que tot, tot el que hi surt, és absoluta veritat.

Entre aquestes persones silenciades té molt present les dones en el si de l'església catòlica. El primer dia que vam participar de la preciosa pregària del matí, ens ho va recordar.

Paraules del bisbe Pere: "*Déu és més mare que pare. Però l'Església s'ha anat inculturant a un món masculista. No hi ha raons ni bíbliques ni teològiques que impedeixin l'ordenació de les dones*"

Catalunya. Una altra fet que volem reflectir. Tot i que des que va arribar a l'Araguaia no ha estat mai més a Catalunya; està al corrent absolutament de tot. Dona la impressió que hi viu. No existia cap notícia que no la sabés. Pensem que estima tant a Catalunya com a l'Araguaia del Mato Grosso.

Mare

*Rosa d'abril florint per tu el meu cor
i un mont-serrat de penes i alegries
la tendresa creixent del teu record.*

*De lluny estant, més mare et tornaries,
la mar enmig, la comprensió i la mort,
tot i fonent-se en un els nostres dies,
mentre el teu fruit arriba a la tardor.*

Pere Casaldàliga

Volem constatar la gran emoció al saludar-lo a l'arribada i no cal dir la gran tristor però també el goig d'haver-lo conegut, en el moment del comiat. Aquella mirada, aquella abraçada, mai, mai serà possible oblidar-les. Un home que el percep com fràgil, però amb una fortalesa que és del tot impossible que no et deixi petjada.

Bisbe Pere t'estimem!

Rosa Prats i M. Dolors Figueras